

"De vrede van de Haagse ooievaar"

gepubliceerd in de verhalenbundel "De Vrede van Den Haag"

Twee zeemeeuwen zitten op het strand in Scheveningen uit te waaien. Nou, dat lukt wel, want het waait flink, windkracht acht. Daar willen je veren wel wat van omhoog komen.

'Zeg Kees, heb je 't al gehoord van de Haagse ooievaar?' vraagt de ene meeuw aan de andere.

'Wat bedoel je Piet, wat moet ik gehoord hebben?'

'Nou, dat hij opgeroepen heeft tot een actie voor de vrede voor Den Haag. Hij zegt dat mensen alleen maar tot ruzie in staat zijn. Ze houden geen rekening met de gevoelens van andere mensen, schrijven vreselijke dingen over elkaar in de kranten. Er wordt geen rekening gehouden met gevoeligheden zoals geloof en traditie. Er zijn zelfs mensen die films maken over dit soort dingen. Dat komt de wens tot vrede niet bepaald ten goede,' antwoordt Piet.

'En wat wil die ooievaar dan beginnen?' vraagt Kees geïnteresseerd. 'Hoe kunnen vogels de vrede totstand brengen?'

'Tja,' zegt Piet, 'Hij wil stille tochten organiseren en proberen de vogels zover te krijgen dat onderlinge ruzies tegengegaan worden.'

'Nou, dat lijkt me een hele kluit', reageert Kees, 'dan mag je wel eerst de eksters en de kraaien...'

'Nee, ga nou niet meteen schuldigen aanwijzen', zegt Piet. 'De Haagse ooievaar heeft gezegd dat het dáárom bij de mensen altijd mis gaat. Ze zoeken de schuld altijd direct bij de ander.'

Zo discussiëren de twee verder en lopen intussen een eindje langs de vloedlijn in de hoop een aangespoeld kreeftje of een garnaltje te kunnen verschalken. Na een tijdje komen ze bij een grote groep ruziënde meeuwen. Er ligt een half aangevreten vis en ze willen allemaal het beste en eigenlijk ook wel het enige deel.

'Jongens houdt eens op met ruzie maken', zegt Kees en Piet valt hem bij: 'Hebben jullie nog niet gehoord wat de Haagse ooievaar bedacht heeft?'

'Nee', snauwt één van de grootste meeuwen, 'en jij gaat het me vast niet vertellen, want ik heb wel wat beters te doen dan naar praatjes van een ooievaar te luisteren!'

'Jammer', gaat Kees verder, 'ik was er al bang voor dat vogels eigenlijk niet beter zijn dan mensen...'

Nu draait de grote meeuw zijn kop om: 'Hoezo...? Zijn wij niet beter dan de mensen? Die doen niets anders dan elkaar het leven zuur maken!'

'Ach, een vriendschappelijk kibbelpartijtje', probeert de grote meeuw.

'Vriendschappelijk? je zuster!' gaat Kees verder, 'Het zag er tamelijk grimmig uit!'

'Denk er maar eens over na', zeggen Kees en Piet gelijktijdig, 'wij gaan verder.'

Ze stappen langs de smakelijk uitzijende vis, zonder moeite te doen in het voorbijgaan zelf maar één hap te nemen en dit lijkt méér indruk te maken dan al hun woorden. Het wordt een stuk rustiger aan tafel.

'Laten we een eindje over de boulevard lopen, er zijn toch niet zoveel mensen met die harde wind', stelt Piet voor en even later lopen ze te zoeken of er misschien nog wat patat ligt, die is gevallen. Er ligt inderdaad een halve zak, waaraan twee spreeuwen zich tegoed doen.

'We zijn al weg', roepen ze haastig als ze de twee meeuwen zien naderen.

'Nee blijf maar, wij hoeven niet alles', antwoorden Piet en Kees.

Stomverbaasd kijken de twee spreeuwen met opengevallen snavels toe hoe de twee meeuwen een paar hapjes nemen om de rest te laten liggen voor hun disgenoten. Piet en Kees leggen uit hoe de vork in de steel zit en wandelen weer verder, de spreeuwen in diepe stilte achterlatend.

Zo wandelen de meeuwen langs de zee, terwijl ze hier en daar de woorden van de Haagse ooievaar laten vallen, maar vooral hun zachtmoedige gedrag daarbij maakt indruk.

Zouden de vogels begrijpen wat bij mensen zo moeilijk lijkt door te dringen, namelijk, dat vrede in het groot slechts kan voortkomen uit innerlijke vrede?

